

každému nepřislušnému zásahu do výkonu trestu, a tedy také, aby uvězněné osoby byly chráněny proti každému nepřípustnému jednání osob cizích. Stěžovatel snad nepochybuje o tom, že bylo jeho povinností, aby zabránil každému pohlavnímu styku uvězněné poškozené s kýmkoliv. Příslušela tedy obžalovanému z důvodu jeho úředního postavení moc nad osobou poškozené. Zneužil-li však této své úřední moci k tomu, aby se sám mohl stýkati pohlavně s uvězněnou poškozenou, zneužil své úřední moci k tomu, aby poškozenou proti právu přinutil, aby tyto pohlavní styky trpěla. Vykazuje tedy jeho čin, za vinu mu kladený, všechny náležitosti skutkové podstaty přečinu podle § 475 tr. z. a správně byl proto vzhledem k ustanovení § 95 tr. z. jeho čin podřazen pod toto ustanovení trestního zákona a nikoliv pod ustanovení pouhého přestupku útisku podle § 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n.

Čís. 5656.

Stíhání trestných činů bezpečnostními úřady a nestranný výkon služby bezpečnostních orgánů jsou eminentním zájmem státu a jeho občanstva.

Dotýká se proto důležitého veřejného zájmu po rozumu § 2, odst. 2 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., hleděl-li obžalovaný uplatiti četníky, aby proti své povinnosti služební nečinili na něho udání pro podezření z trestného činu.

(Rozh. ze dne 3. července 1936, Zm I 354/36.)

Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 11. února 1936 byl stěžovatel uznán vinným kromě přečinu rušení obecného míru podle § 14, č. 1 a 3 zákona na ochr. rep. i přestupkem úplatkářství podle § 2, odst. 2 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n. přes to, že nalézací soud v důvodech svého rozsudku uvedl, že při podplácení četníků šlo jen o nepatrný prospěch a že žádaným opominutím četnictva nebyl by býval dotčen důležitý veřejný zájem.

Nejvyšší soud zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného, která mimo jiné uplatňovala důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9a) tr. ř. námitkou, že podle toho, co uvedl nalézací soud ve svém rozsudku, není dána skutková podstata přestupku úplatkářství ani po objektivní stránce.

Z d ů v o d ů:

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 2, odst. 2 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n. se vyžaduje, aby při nepatrném prospěchu byl činem nebo opominutím, uvedeným v odstavci 1 téhož zákonného předpisu, dotčen důležitý veřejný zájem. Není-li tu zmíněného zájmu, není jednání uvedené v odstavci 1. trestné, šlo-li jen o prospěch nepatrný. Rozsudek vyslovuje, že šlo jen o nepatrný prospěch a že opominutím nebyl by býval dotčen důležitý veřejný zájem. Tento poslední názor je zřejmě právně mylný.

Otázka, zda byl dotčen důležitý veřejný zájem, jest otázkou právní, kterou jest oprávněn zrušovací soud posouditi nezávisle na právním posouzení nalézacího soudu.

Veřejného zájmu se dotýká, kdo něco podniká, co je v nepříznivém vztahu k zájmu veškerenstva státních občanů nebo alespoň počtem neobmezeného jich kruhu. Důležitost zájmu je posuzovati vždy podle případu (č. 3794 Sb. n. s.). V souzeném případě hleděl obžalovaný uplatiti četníky, aby proti své povinnosti služební nečinili na něho udání pro podezření z trestného činu, jehož se dopustil. Stíhání trestných činů všeho druhu bezpečnostními a soudními úřady a nestranný výkon služby všech bezpečnostních orgánů jsou eminentním zájmem státu a jeho občanstva. Tohoto zájmu se dotkl obžalovaný, nabídl-li četníkům úplatek, aby neoznamovali jeho trestný čin směřující proti státu a spáchaný v národnostně smíšeném území pohraničním, pro konsolidaci státu zvláště významném.

Právní náhled nalézacího soudu, že nebyl dotčen důležitý veřejný zájem, spočívá tudíž na mylném výkladu zákona. Poněvadž tento pojmový znak skutkové podstaty přestupku podle § 2, odst. 2 zák. č. 178/1924 Sb. z. a n. je dán, je skutek obžalovaného trestným činem před příslušejícím a byl právem podroben zákonu v ustanovení, které se na něj vztahuje a kterého soud použil.

Čís. 5657.

Odoprel-li pachateľ trestného činu udať úradnej osobe svoje meno, aby nemohlo byť zavedené trestné pokračovanie pre trestný čin, ktorého sa dopustil, neľze ho uznať za to vinným prestupkom podľa § 43 tr. zák. prest.

Neuposlúchnutie nariadenia orgánu úradu nespadá pod ustanovenie § 42 tr. zák. prest.

(Rozh. zo dňa 3. júla 1936, Zm IV 304/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. T., obžalovanej z prečinu podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL/1914 a i., zmätočnú sťažnosť obžalovanej odmietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p., zrušil rozsudky obidvoch nižších súdov, pokiaľ obžalovaná M. T. bola uznaná vinnou prestupkom podľa § 43 tr. z. prest., a sprostil ju podľa § 326, č. 1 tr. p. obžaloby pre tento prestupok; ďalej z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil najvyšší súd rozsudky oboch nižších súdov, pokiaľ ten čin obžalovanej, že sa vzoprela obvodnému policajnému inšpektorovi M. V., bol podradený pod ustanovenie § 42 tr. z. prest., túto kvalifikáciu pominul a zahrnul tento čin do skutkovej povahy prečinu podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL/1914, spáchaného obžalovanou v tejže dobe násilným výstupom proti policajnému inšpektorovi M. V.